

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Bytového družstva Přemyslovská 30 v likvidaci**, se sídlem Praha 3, Přemyslovská 30, zastoupeného JUDr. Vladimírem Jablonským, advokátem se sídlem Praha 6, Glinkova 1659/14, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, zastoupenému Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Praha 1, Karlovo náměstí 671/14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2016, č. j. 6 A 216/2013 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Jablonského.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 9. 2013, č. j. MHMP-1001722/2013/ODA-O4/Go, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3, odboru dopravy (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. S ÚMČ P3 090846/2012, zn. OD/3375/12/Pe, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebylo podle § 25 odst. 1 a 6 písm. c) bodu 2 zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), žalobci povoleno zvláštní užívání pozemní komunikace, ve smyslu zřízení a užívání vyhrazeného místa pro umístění odpadových nádob na komunální odpad na vozovce - pozemní komunikaci Přemyslovská, Praha 3. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou navrhoval zrušení tohoto rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozsudkem Městského soudu

v Praze ze dne 8. 12. 2016, č. j. 6 A 216/2013 – 33, bylo žalobě vyhověno, rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] V napadeném rozsudku po podrobné rekapitulaci spisového materiálu městský soud konstatoval, že závěry správních orgánů o nedostatku důvodů pro vyhovění žádosti stěžovatele by byly udržitelné pouze za předpokladu, kdy by skutková zjištění, z nichž bylo při rozhodování vycházeno, měla dostatečnou oporu v obsahu správního spisu. Podle městského soudu však argument obou správních orgánů o možnosti umístění odpadových nádob mimo prostory pozemní komunikace (což možnost využít pro tyto potřeby pozemní komunikaci vylučuje) není obsahem správního spisu dostatečně podepřen. Správní orgány se sice odvolávaly na stanovisko svozové firmy, dle které v případě umístění odpadních nádob ve dvorním traktu domu č. p. X lze s těmito nádobami v prostorách domu dostatečně manipulovat, takové stanovisko však neopatřily a nezaložily je do správního spisu. Městský soud připustil, že pokud by svozová firma ve svém vyjádření konstatovala, že manipulace s odpadovými nádobami ve zmiňovaném domě možná je a prakticky ji provádí, pak by úvaha žalovaného o nesplnění podmínek pro umístění odpadových nádob na pozemní komunikaci byla logická a odpovídala by příslušným ustanovením právních předpisů; bez zmiňovaného stanoviska však tento předpoklad nelze považovat za prokázaný.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítá, že místním šetřením provedeným dne 1. 2. 2013 bylo zjištěno, že: (1) nádoby na komunální odpad je možné umístit na dvoře domu, který je dostatečně velký a prostorný; (2) dvůr je připojený na pozemní komunikaci chodbou, která se nachází v prostorách domu; (3) přístupové cesty ze dvora na pozemní komunikaci jsou dostatečné, prostory jsou schůdné, dostatečně široké a pro svozovou firmu přístupné; (4) nádoby na komunální odpad jsou užívány také obyvateli domu č. p. X v ulici Přemyslovská, přičemž jedním z možných řešení usnadnění k jejich přístupu by mohla být stavební úprava. Stěžovatel rovněž zdůraznil, že je mu z úřední činnosti (na základě komunikace se svozovou firmou) známo, že svozová firma běžně vyváží komunální odpad z obdobných prostor a že v případě potřeby bezplatně vymění nádobu na komunální odpad za několik menších za účelem usnadnění přesunu nádob prostorami domu, respektive upraví termíny odvozu odpadu. Přestože součástí správního spisu nebylo písemné stanovisko svozové firmy, má stěžovatel za to, že měl k rozhodnutí dostatek informací na základě místního šetření, kdy byly dostatečně zjištěny možnosti umístit nádobu v domovním vybavení v souladu s právními předpisy, konkrétně s § 2 a § 25 zákona o pozemních komunikacích, § 6 písm. b) obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 5/2007, kterou se stanoví systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na území hlavního města Prahy a systém nakládání se stavebním odpadem (vyhláška o odpadech), čl. 50 odst. 3 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, a konečně i s požadavky vyplývajícími z § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

[5] Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci dostatečně. Pochybil naopak městský soud, pokud dovodil, že bez písemného stanoviska svozové firmy nemohlo být rozhodnuto v souladu s požadavky § 3 správního řádu, aniž by vzal v potaz, že veškeré informace podstatné pro rozhodnutí byly získány již na základě místního šetření. Jestliže není zřejmé, proč městský soud dovodil, že zjištění stavu věci na základě skutečností uvedených stěžovatelem nebylo dostatečné a pokud na jedné straně uvedl, že se za dané situace s právním názorem stěžovatele ztotožňuje, avšak na straně druhé bezdůvodně trval na předložení stanoviska svozové firmy, je jeho rozsudek fakticky nepřezkoumatelný.

[6] Žalobce ve svém vyjádření k věci uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Upozorňuje, že ačkoli stěžovatel uznává, že soud ve správním soudnictví nemůže rozhodovat ve věci samé, přesto svou kasační stížnost opírá o skutkové argumenty a přehlíží, že jeho rozhodnutí trpí vadami (zejména nedostatečnými skutkovými zjištěními), pro které bylo zrušeno. Žalobce má za to, že soud jednoznačně vysvětlil důvody svého rozhodnutí a poučil stěžovatele, jak nesprávný postup napravit, tj. doplnit konkrétní skutková zjištění. Ačkoliv stěžovatel paušálně (bez uvedení konkrétního důvodu) tvrdí, že odůvodnění napadeného rozsudku je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, je z jeho argumentace zcela jasné, že důvody zrušení jeho rozhodnutí jednoznačně pochopil a nedůvodnou kasační stížností pouze protahuje meritorní vyřízení věci.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává mj. stížnostního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů i jeho nesrozumitelnost. Z povahy věci se Nejvyšší správní soud zabýval těmito námitkami na prvním místě, neboť setrvale judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zabývat stížnostními námitkami dalšími (srov. například rozsudek ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[10] Problematikou nepřezkoumatelnosti (nejen) soudních rozhodnutí se zdejší soud zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64). Nejvyšší správní soud nicméně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom smyslu, jak ji definuje ustálená judikatura, neshledal.
[11] Především nelze přisvědčit tvrzení, že z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč městský soud dovodil, že zjištění stavu věci na základě skutečností uvedených

stěžovatelem nebylo dostatečné (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů). Na str. 6 napadeného rozsudku totiž městský soud výslovně konstatoval, že úvaha stěžovatele byla vystavěna zejména na ustanovení § 6 písm. b) vyhlášky o odpadech, dle něhož *vlastník objektu umístí sběrné nádoby na směsný odpad v domovním vybavení v souladu se zvláštními předpisy*, tj. v souladu s čl. 50 odst. 3 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, dle něhož *každý bytový dům musí mít zabezpečenu funkci shromažďování komunálního odpadu, utříděného podle druhů. Pokud v domě nelze vymezit prostor pro vlastní zařízení na shromažďování komunálního odpadu, musí být v přiměřené vzdálenosti mimo dům vymezena plocha pro umístění sběrných nádob na komunální odpad s napojením na pozemní komunikaci.* Na str. 5 napadeného rozsudku, v rekapitulační části průběhu správního řízení, pak městský poukázal na argumentaci stěžovatele (str. 3 napadeného rozhodnutí), kterou na podkladě citovaných ustanovení aproboval zamítavé stanovisko k vydání zvláštního povolení k užívání pozemní komunikace za účelem zřízení a užívání vyhrazeného místa pro umístění odpadových nádob na komunální odpad. Stěžovatel zde výslovně uvedl, že nádobu na komunální odpad lze umístit na *„dvůr, který je součástí domu a je napojen na místní komunikaci prostorem vchodu (pro jeho napojení nemusí být vytvořen vjezd). Prostory dvora i přístupové cesty k němu (chodby) jsou dostatečně prostorné a přístupné, takže není důvod nádoby umisťovat na pozemní komunikaci. Dle předchozích vyjádření svozové firmy není problém vyměnit bezplatně velkou odpadovou nádobu za několik menších a upravit počet odvozů. Schody nejsou považovány za překážku, protože svozová firma přes ně manipulaci s nádobami provádí.“* Je tedy zcela zřejmé, že stěžovatel možnost umístění odpadových nádob na dvoře bytového domu odůvodnil jednak velikostí samotného dvora a jednak dostatečnými přístupovými prostorami, napojenými na pozemní komunikaci, byť jistou překážku v manipulaci s odpadovou nádobou představují schody. Tuto překážku nicméně eliminoval tvrzenou praxí svozové firmy, která je dle jeho tvrzení schopná bezplatně vyměnit velkou odpadovou nádobu za několik menších, upravit počet odvozů a provádět samotnou manipulaci. Městský soud však zdůraznil, že posledně uvedená tvrzení stěžovatele nemají oporu v obsahu správního spisu, a proto nemohou sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce na vydání povolení zvláštního užívání pozemní komunikace, poněvadž nebyla prokazatelně vyloučena překážka bránící umístění odpadových nádob na dvoře předmětného bytového domu. Za tohoto stavu proto nelze než konstatovat, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[12] Pokud stěžovatel namítá vnitřní rozpornost argumentace městského soudu (nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost), ani tato námitka není důvodná. Není pravdou, že se městský soud se závěry správních orgánů ztotožnil, avšak přesto (nelogicky) rozhodnutí stěžovatele zrušil. Městský soud sice uvedl, že pokud by vyjádření svozové firmy (odpovídajícího obsahu) správní orgán do správního spisu doložil, jeho postup by bylo možné aprobovat (v takovém případě by žalobu zamítl), nicméně právě pro absenci takového vyjádření nelze ze správními orgány nastolené premisy vycházet. Pochybení obou správních orgánů tedy spočívalo právě v tom, že nebylo vyžádáno stanovisko svozové firmy, ačkoli se jednalo o jeden z klíčových skutkových podkladů, na nichž byl vystavěn závěr o možnosti umístění odpadových nádob na dvoře bytového domu a manipulace s nimi.

[13] Lze tedy uzavřít, že kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn není.

[14] Pokud jde o kasační námitku podřaditelnou pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stěžovatel má za to, že městský soud pochybil, dovodil-li, že bez písemného stanoviska svozové firmy nemohlo být rozhodnuto v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 3 správního řádu; nevzal totiž v potaz, že veškeré informace podstatné pro rozhodnutí byly získány již na základě místního šetření. V kontextu této námitky je nutno připomenout skutečnosti, které již byly výše popsány v souvislosti s kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatel možnost umístění odpadových nádob na dvoře bytového domu odůvodnil jednak velikostí samotného dvora a jednak dostatečnými přístupovými prostorami, jež jsou napojeny na pozemní komunikaci, přičemž překážku v manipulaci s odpadovou nádobou (schody) označil za řešitelnou, s ohledem na praxi svozové firmy, která je schopna bezplatně vyměnit velkou odpadovou nádobu za několik menších, upravit počet odvozů a provádět samotnou manipulaci. Jakýkoli doklad, potvrzující zmiňovanou praxi svozové firmy, ovšem ve správním spisu založen není (což sám stěžovatel ostatně nijak nepopírá), přitom je zcela zjevné, že závěr o možnosti umístění odpadových nádob na komunální odpad na dvoře bytového domu je (mimo jiné) na této premise postaven a samotné výsledky místního šetření k jejímu potvrzení nepostačují.

[15] Argumentuje-li stěžovatel v kasační stížnosti tím, že je mu uvedená praxe svozové firmy známa z jeho úřední činnosti, je nutné ho upozornit, že podklady pro vydání rozhodnutí se zásadně zjišťují cestou dokazování. Není jistě vyloučeno, aby skutkové podklady správního rozhodnutí byly opatřeny i jinak - z ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu vyplývá, že *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.* Problematikou skutečností nevyžadujících dokazování se Nejvyšší správní soud již dříve v řadě svých rozhodnutí zabýval (viz například rozsudky ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, či ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129). Zdůraznil přitom nutnost rozlišovat mezi skutečnostmi obecně známými (notorietami) a skutečnostmi známými z úřední činnosti. V případě skutečnosti obecně známé je totiž již z její povahy nadbytečné, aby správní orgán uváděl zdroj, z něhož se o její existenci dozvěděl. Naproti tomu aplikuje-li správní orgán skutečnost jemu známou z úřední činnosti, musí v odůvodnění rozhodnutí náležitě vyložit, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu ji zná, respektive odkud se o ní dozvěděl. Pokud tedy orgán veřejné správy čerpá určitá fakta například z jiných rozhodnutí či spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě je však povinen takové rozhodnutí či spis identifikovat. Neučiní-li tak, nelze přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnost orgánu veřejné správy známou z jeho úřední činnosti, a zda tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud z ní vycházel, aniž by o ní vedl dokazování. V intencích citované judikatury lze proto zcela aprobovat názor městského soudu o povinnosti stěžovatele doložit zdroj skutečnosti, o níž tvrdí, že je mu známa z úřední činnosti; jeho závěr lze pouze korigovat v tom, že není nutno důsledně trvat jen na doložení vyjádření svozové firmy (byla-li by taková listina opatřena a bylo-li by z ní vycházeno, jednalo by se již o dokazování ve smyslu § 51 odst. 1 a § 53 správního řádu), neboť plně postačí odkaz na konkrétní úřední zdroj, v němž je uvedená informace obsažena, což umožní její verifikaci.

[16] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náhrada nákladů náleží pouze úspěšnému žalobci. Její výše je představována odměnou jeho právního zástupce za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradou jeho hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 3.400 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. proto byla odměna advokáta navýšena o částku odpovídající této dani. Odměna za zastoupení, včetně daně z přidané hodnoty, tedy činí 4.114 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu